

Regeringens Side vil sige, at Frihandel er ikke nogen Religion, og vi har jo nedsat et Udvalg. Ja vi venter; men vi venter med stigende Utaalmodighed. For 3die eller 4de Gang undersøger man nu disse Industris Forhold. Den forrige Regering har jo i saa Henseende intet som helst at lade den nuværende høre. Ingen Forbryder kommer ud for en nøjere Ransagning end disse industridrivende. Skulde der ikke være et eller andet, man kunde bebrejde disse Folk? Er deres Virksomhed mon ikke overkapitaliseret? Har de ikke betalt for stort et Udbytte? Har man gjort tilstrækkeligt for at faa Lønningerne ned? Burde de ikke slutte sig sammen med en Nabovirksomhed? Burde de ikke standardisere deres Virksomhed? Har de ikke en gammel Maskine, hvor de hellere skulde have en ny? — uanset, at der maaske ikke er nogen som helst Udsigt til at faa Brug for denne nye Maskine under de herskende Forhold. Ja, er der nogen Ende paa den Række Spørgsmaal, man kan stille op? Man siger, at en Taabe kan spørge om mere, end ti vise kan besvare. Hvor meget mere kan saa ikke en frihandelsopflasket Videnskabsmand spørge om, navnlig naar det gælder om at udsperge Folk, som giver sig af med noget paa Forhaand saa mistænkeligt som at ville lave Industri her i Landet.

Vi henstiller paa ny og meget indtrængende til Regeringen, at den selv tager fat paa disse Spørgsmaal. Hver Dag, der gaar, er kostbar. I 1922 behøvede Venstres Regering ikke saa mange Timer til Overvejelser, som den nu har brugt Uger. Industriens Stilling er den samme — hvorfor er Regeringens en anden?

Som jeg tidligere har sagt, forstaar jeg Regeringens Politik saaledes, at den ønsker gennem Takstnedsættelser og Skattelettelser at fremkalde et nyt Prisfald. Forudsætningen for dette er naturligvis for Takstnedsættelsernes Vedkommende, at det lykkes at gennemføre dem. For den efter mit Skøn vigtigere Skattelempelse er det naturligvis en Forudsætning, at der gennem Nedskæringen skabes Dækning og mere end Dækning for den Nedsættelse i Skatteindtægt, som maa paaregnes. Men der er en anden Forudsætning ogsaa, og det er den, at disse Forslag virkelig bringer en Besparelse af det Omfang, som man har nævnt, og her forekommer det mig ikke mindst for Aldersrentens Vedkommende noget tvivlsomt, om den opstillede Beregning over Besparelsen med de mange Ventilur, der er, virkelig vil holde. For Tjenestemandsløvens Vedkommende er det jo ganske givet, at

det Beløb af 28 Mill. Kr., som man nævner som Besparelse, for det første Aar ikke vil kunne faas, da der kun kan regnes med $\frac{3}{4}$ Aar, altsaa 21 Millioner, og om den virkelige Besparelse i Forhold til den gældende Ordning vil blive 21 Mill. Kr., afhænger jo af Prisniveauets Udvikling, af Bevægelserne i Pristallet. Saaledes som det gik ved sidste Pristalsberegning, maa man vel være berettiget til at regne med, hvis intet uforudset indtræffer, en yderligere Nedgang ved næste Pristal, og den skal vel ikke være saa overvættets stor for at give en Reduktion af Lønningerne paa to Dyrtdstillægsportioner og en Konjunkturtillægsportion, altsaa ca. 11 Millioner, for et halvt Aar $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr., hvilket yderligere vil reducere Besparelsen. En fortsat Nedgang vil jo inden alt for lang Tid kunne gøre Gennemførelsen af Ministeriets Forslag til en for Staten tvivlsom Finansoperation.

I øvrigt er der to Ting at erindre ved den Lettelse af Erhvervslivet, som tilstræbes gennem Skattelettelsen, for det første, at den først vil give sig Udslag efter Forløbet af et anseligt Tidsrum, og dernæst, at et stagnerende Erhvervslivs Evne til at bære Skatter jo er meget ringere end et pulserende Erhvervslivs. Endelig afhænger den hele Virkning jo i høj Grad af, paa hvilke Punkter af Skattesystemet man vil sætte ind. Jeg har allerede tidligere sagt og skal her gentage, at vi fra konservativ Side maa mene, at det i særlig Grad er de direkte Skatter, man bør rette sin Opmærksomhed paa i saa Henseende.

Jeg skal slutte med at sige, at det fremgaar af det, jeg har sagt, at mit Parti vel anser en Nedbringelse af det offentlige Udgifter og dermed dettes Krav til Skatteyderne for en meget vigtig Ting, som vi af samfundsmæssige saavel som af partimæssige Grunde gerne vil medvirke til, men vi maa fastholde, at som Middel mod den herskende Erhvervskrise, dens akutte Side, er dette uden større Værdi. Vi tror, at hvis dette skal være Samfundets eneste Indsats, vil det betyde, at dansk Erhvervsliv endnu en Aarrække skal fortsætte under en langsom og Stræben efter stadig at komme nedefter med Udgifterne, hvorunder meget i og for sig sundt og godt vil blive endeligt kvalt til stor Skade for vor Fremtid. Vi for vort Vedkommende vil langt foretrække, at der ved Siden heraf sættes et Arbejde ind paa at komme opad med Indtægterne. Hvis dette lykkes, vil selv en uforandret Byrde føles lettere, medens den Udvikling, Regeringen synes at tilstræbe, vil føre til, at selv en nedsat Byrde vil føles tungere.